

KÉRJETEK, KERESSETEK, ZÖRGESSETEK!
(Mt 7,6–11)

Elhangzott 2016. január 31-én
a Debrecen–szabadságtelepi református gyülekezetben

Előíma:

Szerető mennyei Atyánk a Krisztus Jézus által! Hozzád jövünk, Téged keresünk, Tőled kérünk, Nálad zörgetünk, hiszen erre biztats bennünket a Te szent Igéd által. Köszönjük, hogy ezeket a lehetőségeket újra és újra felkínálad nekünk. Így kínálad fel estéről estére az imádságnak lehetőségét és alkalmát, hogy együtt lehessünk, Feléd forduljunk, és kitarjuk a szívünket. Hogy megmutassuk Neked mindazt, ami bennünk van. Az örömet és a bánatot. A kétséget és a hálaadást. Mindent, ami ott kavarg – talán most is – a szívünkben, az elménkben, amit ide hoztunk Hozzád. Ide hoztunk Hozzád, hogy tudjuk megbecsülni azt, ami Tőled való, ami szent, ami igazgyöngy. És ne tékozzoljunk el.

Köszönjük, hogy egybegyűjtöttél bennünket. Gyűjtsd össze most lelkünket, szívünket, gondolatainkat, hogy valóban teljes szívvel forduljunk Hozzád! Teljes erőnkkel, teljes elménkkel, teljes akaratunkkal kérjük és várjuk, légy közöttünk! Áldj meg minket! Áldd meg a Te szent Igédet, és fogadd el könyörgésünk szavát Krisztusért, a mi Urunkért!

Ámen.

Alapige:

„Ne adjátok oda a kutyáknak azt, ami szent, gyöngyeiteket se dobjátok oda a disznók elé, nehogy lábukkal széttapossák azokat, majd megfordulva széttépjenek titeket!

Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek! Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják. Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?”

(Mt 7,6–11)

Szeretett Testvérek!

Milyen egyszerűen hangzik ez az egész: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik ...” Ilyen egyszerű lenne?

Ilyen egyszerű, ahogy Jézus odaáll a Hegyi beszéd alkalmával az Övéi elé, meg a sokaság elé, akik jönnek hozzá, talán nem is pontosan tudva, hogy miért, hogy mit is akarnak. Várnak Tőle valami csodát, valami szenzációt, az életük nyűgös, nagy kérdéseire valami hangzatos feleletet. És erre odaáll eléjük Jézus, és azt mondja, hogy: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik!” Biztos vagyok benne, hogy ott is voltak, mint ahogy itt is lehetnek közöttünk olyanok, akik azt mondják, hogy: „Na, hát azért nem ilyen egyszerű ez! Az élet ennél bonyolultabb. Hányszor próbáltam én már valamit kérni embertől, Istentől, és nem kaptam meg. Kerestem valamit: kerestem a helyemet, kerestem a társamat, a páromat, kerestem egy igaz, hűséges barátot, és nem találtam. Zörgettem én ajtókon, kopogtattam, kilincseltem. Aztán úgy jártam, hogy az ajtót bevágták előttem, hogy csak úgy zengett.”

Valahogy úgy, ahogy ebben a költeményben – amit én nagyon szeretek –, írja kortárs költőnk:

*Aki előtt a kaput becsukják,
és azt kiáltják: „rosszkor születted!”
Megáll a csendben, és arra vár még,
Hogy tán kiszólnak,
talán csak játék.*

*Ott álldogál még, amíg az este – az ő estéje
Leszáll a földre.
Kisévál csendben kettős fasorba,
végén kilép az üres világba.*

(Cseh Tamás: Az égboltsapkájú)

De hát akkor ennyire naiv lenne a mi Urunk, Jézus? Ennyire nem ismerné az embert? Ennyire nem ismerné a világot, hogy azt mondja: ez ilyen egyszerű?

Hát nézzük, mik is ezek az egyszerű dolgok!

Az első a *kérés*. Ahhoz, hogy az ember kérjen valamit, szüksége van azt belátni, hogy „Nekem, magamon kívül, szükségem van még valakire”. Ahhoz, hogy én egy kérést kimondjak, ahhoz tudnom kell, és bíznom kell, hogy van valaki, akinek én azt elmondhatom. A *kérés* tesz bennünket iga-

zán emberré! S nagyon érdekes megfigyelni, amikor a Szentírás arról beszél, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus itt járt ebben a világban, és találkozik emberekkel, soha nem parancsolt nekik, hanem mindig csak kért. Még akkor is, amikor megdorgálja a tanítványát, Simon Pétert, hogy: „Távozz tőlem!”, akkor ezt nem az embernek mondja, hanem a benne lévő gonosznak. Jézus kér. Megkéri Pétert: „Hadd szálljak már be a csónakodba!” Megkéri Zákeust: „Gyere már, szállj le a fáról, mert szeretnék Nálad vacsorálni!” Kér! A kérés Jézus beszédformája.

Azt is lehetne mondani, hogy amiről itt Jézus beszél, hogy „Kérjétek, és adatik nektek...”, ezt ő mind, saját maga megtapasztalta. Megtapasztalta, hogy másként nem megy. Másként nem érdemes! Lehetne parancsolni, lehetne megtiltani, lehetne olyan szabályokat felállítani, hogy azt mindenki kövesse, féljen tőle. Jézus kér. Mint ahogy megtanulta aztán ezt az Ő apostola, Pál apostol is, aki szintén úgy indult el az életben, hogy parancsoláshoz szokott ember volt. Hiszen ívelt felfelé a karrierje, megbízzák, fontos ügyeket bíznak rá. Menjen, gyűjtse össze ezeket a lázító elemeket, akik Krisztuskövetőnek mondják magukat! Fenn ül a lovon, parancsol, és aztán el kell jutnia oda, hogy, amikor már ő a Krisztus követője, és apostoli tekintélye van, azt írja az egyik helyen: „...megparancsolhatnám neked azt, ami kötelességed volna, a szeretet miatt azonban inkább csak kérek.” (Fil 1,8) A kérés – azt mondja az apostol – magának Istennek a beszédformája. „Krisztusért járok követségben” – mondja az apostol – *És mintha Isten kérne általunk, kériünk Titeket, béküljétek ki! Béküljétek meg az Istennel!*” (2Kor 5,20–21)

Aki kér, az kap. A kérésben ott van a bizalom. És azt mondja Jézus: „Nézzetek körül a saját magatok világában! Ti, akik nem vagytok tökéletesek, nem vagytok jók, akikben ott van a rosszra való hajlam, ha kér Tőletek valami jót a gyermeketek, akkor rosszat adtok neki? Ha kenyeret kér, követ adtok neki? Ha halat kér, kígyót adtok neki?” A kenyér és a hal Jézus korában a két hétköznapi eledel. És bizony az akkor használatos kenyér kinézetre néha pont olyan volt, mint egy sima, kerek kavics. Azaz kenyeret kér tőlem, én meg adok neki valamit, ami úgy néz ki, mint a kenyér.

Ha tehát ti ezt meg tudjátok tenni, hogyan tudná megtenni a Ti mennyei Atyátok? Mertünk-e már valóban úgy kérni Istentől, hogy nem akartunk neki előírni semmit, nem akartuk lekenyerezni, nem akartuk megkenni? Mert azért a mi világunk úgy van berendezve, hogy jó az a kérés, de hát azért nem árt egy kicsit összekötötést keresni, nem árt még egy borítékba is valamit belecsúsztatni. Azt mondja Jézus: „Merjétek úgy élni, hogy kértétek! Hogy rábízzátok Magatokat. Hogy nem követeltek magatoknak semmit, és meg fogjátok tapasztalni, hogy, aki kér, az mind kap.”

Aztán azt mondja Jézus: „*Keressetek, és találtok! Keressetek, és találtok!*” Megint csak azt mondom, hogy Jézus saját magáról beszél. Az Emberfia azért jött ebbe a világba, hogy megkeresse azt, ami elveszett. Jézus hatalmas, csodálatos példázatai mind-mind arról beszélnek, hogy Őbenne ott van, Őbenne megjelenik a bennünket kereső Isten. A bennünket kereső Isten, aki utánunk jön. Aki örül annak, ha megtalál bennünket. Azt mondja a nagy keresztyén gondolkodó, Ágoston, amikor imádságban odafordul Istenhez: „Uram, nem kereshetnék Téged, ha Te korábban már nem találtál volna meg engem. Amikor úgy éreztem, hogy elveszek, amikor úgy érzetem, hogy elveszítettem mindent és elveszítettem magam, kiüresedett a lelkem, akkor Te megtaláltál!”

„*Keressetek és találtok; keressetek és találtok, mert akkor vagytok az én követőim.*” – mondja a mi Urunk, Jézus Krisztus. Hiszen erről szól az evangélium csodálatos világa: hogy a keresésünkre indult, és utánunk jött. Mellénk szegődik az úton. Odaáll mellénk, amikor úgy érezzük, hogy mindent, de mindent elveszítettünk. Jézusban ott van a kereső, a minket kereső Isten! És aki utána akar menni, aki őt akarja követni, annak ugyanúgy el kell indulni, és megkeresni. Azzal az ígérettel és azzal a bizonyossággal, hogy meg fogja találni azt, amire szüksége van. Ez a hit csodája!

És a harmadik: „...*zörgessetek és megnyitvatik...*” Jézusról azt mondja ez evangélium: „*az övéi közé jött, de az övéi nem fogadták be*” (Jn 1,11) A saját világába jött, de a saját világa azt mondta: Nem kellesz! „*Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek*” – mondja Jézus. Megint csak azt mondhatjuk: Magáról beszél! Jézus a zörgető ember. És vajon hányan és hányszor mondták és mondják neki: „*Nem jókor jöttél... Majd később! Most nekem nem alkalmas.*” Jézus a zörgető. Aki ott áll, és bebocsátásra vár. Kérjete, keressetek, zörgessetek! Ilyen egyszerű lenne? Hányszor tapasztaljuk az ellenkezőjét, hogy azokat, akik csak kérni tudnak, azokat lesajnálják, ostoba, együgyű embereknek tartják. És hányszor megtörténik, hogy akik zörgetnek, azok előtt becsapjuk az ajtót kegyetlenül. Nincs Rátok szükség! Miért jöttök ide? Mit akartok itt?

Keressetek, kérjete, zörgessetek! Egy olyan életet kínál fel itt Jézus, amelyikről Ő megmutatta, hogy lehet. Mert megkért bennünket. Megkeresett bennünket. Mert élénk áll, és azt mondja: „*Hadd legyenek Veled, hogy ne legyél egyedül, hogy ne maradj Magadra!*”

Szeretett Testvérek! Ezért hát amikor most az imádság napjaiban, a közös imádkozás heteiben vagyunk, valóban higgyük el ezt a jézusi egyszerűséget! És akkor megtapasztaljuk: „*Ha Ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad Nektek a Ti Mennyei Atyátok, azoknak, akik kérik tőle.*”

Merjünk kérni! Merjünk keresni! S merjünk zörgetni! És akkor Krisztus lábnyomában járunk, a jó ösvényen.

Ámen.

Utóima:

Bocsáss meg nekünk, Urunk, Istenünk, amiért mi sokszor szeretjük túlkomplikálni és túlbonyolítani azt, amit a Te egyszülött Fiad olyan kristálytisztán, olyan egyszerűen, olyan áttetszően mondott. Hogy a bennünk lévő bizalmatlanság rögtön gyanút fog, és azt mondjuk: „Nem lehet ilyen egyszerű!” Taníts minket arra a gyermeki egyszerűsége, szelídsége, alázatra, a kérésnek, a keresésnek, a zörgetésnek, a kitartó keresésnek életformájára, amelyiket Ő élénk élt, amelyik Általa és Benne lehetővé vált, és amelyik most is felemel, és most is segít bennünket, hogy mi magunk ne legyünk kérlelhetetlenek. Mi magunk ne legyünk olyanok, mint akiket hiába keresnek. Mi magunk ne legyünk olyanok, akiknél hiába zörgetnek azok, akiknek ránk lenne szükségük.

Így add meg, hogy tudjuk megbecsülni hétköznapi, egyszerű dolgainkat! És abból összerakni azt, ami élet, ami teljesség, ami békesség. És így legyünk Teáltalad megtalálva, a Teáltalad megkeresett, a Teáltalad felemelt emberekké!

Ebben erősítsen bennünket most is a megterített szent asztal, a Veled való közösség! Így jövünk Hozzád, és kérjük, segíts meg bennünket! Vedd el bűneinket! Vedd el szorongásainkat, és add, hogy Rád, egymásra és önmagunkra találjunk!

Imádkozzunk e gyülekezet minden tagjáért: kicsinyekért, nagyokért, hogy legyünk és maradjunk kérni tudó, keresni akaró és zörgetni tudó emberek! Akik Rád bízzák magukat, és egymás terhét hordozzák. Így visszük Eléd imádságban azokat a testvéreinket, akik a gyász terhét hordozzák: adj békességes emlékezést, vigasztalást, megtartatást az Ő életüknek! Áldd meg a betegeket és az őket ápolókat! A szomorú szívűeket, a békétleneket, a keresést, a kérést már rég feladókat! Áldd meg a teremtett világ minden lakóját! S add, hogy ne hiábavaló kérések hangozzanak el, és ne embertelen parancsok, hanem életet és békességet munkáló szavak!

Légy velünk! Segítsd meg, és bátorítsd a mi szívünket, hogy követhessünk Téged a mi Urunkban, és legyen életünk és békességünk Teáltalad! Krisztusért, a mi Urunkért kérünk.

Ámen.

